

Sygnatura akt VIII C 1328/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) ((...))

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda (...) z siedzibą w (...) ((...)) na rzecz pozwanej M. P. kwotę 934 zł (dziewięćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1328/19

UZASADNIENIE

W dniu 16 kwietnia 2016 roku (...) w Z. ((...)), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zasądzenie kwoty 4.702 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 3.700 zł od dnia 16 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 8 sierpnia 2018 roku z (...) Sp. z o.o. Na mocy umowy pozwana otrzymała kwotę 3.700 zł, którą wraz z prowizją w wysokości 1.002 zł zobowiązała się zwrócić w terminie 37 dni (tj. do 15 lipca 2018 roku), któremu to obowiązku uchybiła. Dnia 5 października 2018 roku pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność wobec pozwanej na rzecz (...) w T., który to podmiot następnie w dniu 15 listopada 2018 roku scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

(pozew w e.p.u. k. 4-5v.)

W dniu 29 maja 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady i wysokości.

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 6, sprzeciw k. 7-7v., postanowienie k. 12v.)

W piśmie procesowym z dnia 7 listopada 2019 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie. W jego uzupełnieniu podniósł, iż powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej nie udowodnił bowiem, aby (...) nabył wierzycelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela. Wyjaśnił przy tym, że z załącznika do umowy cesji zawartej przez powoda wynikają zupełnie inne kwoty zadłużenia, aniżeli z przedłożonych do akt umowy pożyczki i harmonogramu. Wskazał ponadto, iż pozwana nie zawierała przedmiotowej umowy, a powód nie przedstawił żadnego dowodu na przekazanie pozwanej środków pieniężnych.

Replikując na powyższe pełnomocnik powoda, wnosząc jak w pozwie, powtórzył, że na dochodzoną kwotę składają się kapitał prowizji (3.700 zł) oraz prowizja (1.002 zł), które pozwana zobowiązała się zwrócić w terminie do dnia 15 lipca 2018 roku.

(pismo procesowe k. 62-66, k. 76-80)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 czerwca 2018 roku (...) Sp. z o.o. sporządził umowę pożyczki nr (...), w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną M. P.. W warunkach pożyczki wskazano, że kwota wypłacona wynosi 1.600 zł, prowizja 439,20 zł, odsetki kapitałowe 13,15 zł, okres pożyczki 30 dni. W warunkach tych oznaczono ponadto „pożyczkę limitu ogólnego” z całkowitą kwotą pożyczki w wysokości 3.900 zł, z prowizją w wysokości 1.070,55 zł i odsetkami kapitałowymi w wysokości 32,05 zł oraz „pożyczkę kwoty do wypłaty” z całkowitą kwotą pożyczki w wysokości 2.300 zł, z prowizją w wysokości 631,35 zł i odsetkami kapitałowymi w wysokości 18,90 zł. W pełnomocnictwie do udzielenia pożyczki oraz formularzu informacyjnym, kwota pożyczki została oznaczona na kwotę 1.600 zł, zaś całkowita kwota do spłaty na kwotę 2.052,35 zł. Z kolei w harmonogramie spłaty kwotę do spłaty oznaczono na 2.039,20 zł, z czego kapitał stanowił 1.600 zł, a prowizja 439,20 zł. Prowizja w tej wysokości została ponadto wymieniona w formularzu informacyjnym.

Do akt sprawy nie przedłożono dowodu wypłacenia pozwanej jakichkolwiek środków pieniężnych.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 16-24)

W dniu 15 listopada 2018 roku (...) w T. zawarł z powodem umowę o przelew wierzycelności, m.in. wobec dłużnika M. P..

W wyciągu z papierowego wykazu wierzycelności do umowy sprzedaży wierzycelności, o której mowa wyżej, zadłużenie pozwanej zostało oznaczono na kwotę 4.879,84 zł.

(wykaz wierzycelności do umowy przelewu wierzycelności z dnia 15.11.2018 k. 87. umowa przelewu wierzycelności k. 38-40, aneks k. 41, załączniki do umowy cesji k. 42-57v.)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pozwaną łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa pożyczki przenosząca określoną wartość, której to powinności nie sprostaał. W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwana był stroną umowy pożyczki z dnia 8 czerwca 2018 roku, że otrzymała na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z prowizją zobowiązała się spłacić w ustalonym w umowie terminie. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanej pożyczki nie został przez powoda udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu umowy pożyczki wraz z harmonogramem i formularzem informacyjnym, pod którymi to dokumentami brak jest jednak podpisu pozwanej. Z przedłożonych dokumentów nie wynika w żaden sposób, że pozwana była klientem pierwotnego wierzyciela, tj. utworzyła konto klienta, dokonała niezbędnych czynności potwierdzających dane osobowe oraz numer rachunku bankowego, a następnie złożyła wniosek o pożyczkę, która została jej udzielona. W szczególności zaś dokumenty te nie wskazują na to, że pozwana otrzymała jakąkolwiek kwotę pieniężną od pierwotnego wierzyciela, czy to w wysokości oznaczonej w pozwie, czy też w umowie pożyczki. W świetle przytoczonych okoliczności brak jest podstaw do przyjęcia, iż fakt udzielenia pozwanej pożyczki został udowodniony, co samo w sobie jest wystarczające do oddalenia powództwa w całości.

Wobec powyższego wniosku niejako na marginesie zauważenia wymaga, że dochodzona przez powoda kwota jest całkowicie nieweryfikowalna, powód dochodzi bowiem kwoty 3.700 zł tytułem kapitału pożyczki oraz 1.002 zł tytułem prowizji, tymczasem w umowie pożyczki załączonej do akt sprawy, kwota rzekomo udzielonej pozwanej pożyczki została oznaczona na 1.600 zł, natomiast prowizja na 439,20 zł. Takie kwoty widnieją także w treści harmonogramu spłaty, formularza informacyjnego, a w zakresie kapitału 1.600 zł – również w treści pełnomocnictwa do udzielenia pożyczki. Powód nie wyjaśnił przy tym z czego wynika opisana rozbieżność. Powód podaje ponadto zupełnie inną datę wymagalności pożyczki, tj. dzień 15 lipca 2018 roku, podczas gdy w umowie termin spłaty oznaczono na dzień 8 lipca 2018 roku. I w tym przypadku zaistniała niezgodność nie została opatrzona żadnym komentarzem ze strony powoda. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Wskazać wreszcie należy, że powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej M. P. wynikająca z rzekomo zawartej przez pozwaną w dniu 8 czerwca 2018 roku umowy pożyczki nr (...). Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) w T. wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Sp. z o.o. Strona powodowa nie złożyła pierwotnej umowy cesji zawartej przez pożyczkodawcę z (...) Sp. z o.o., nie załączyła również oświadczenia pierwotnego wierzyciela o dokonaniu przelewu z umowy pożyczki na rzecz (...) Sp. z o.o. Wprawdzie w treści umowy cesji z dnia 15 listopada 2018 roku cedent złożył oświadczenie, iż przysługują mu wierzytelności z tytułu umów pożyczek udzielonych przez pierwotnego wierzyciela, to jednocześnie samo to oświadczenie w żaden sposób nie dowodzi jednak, iż zbywca wierzytelności określonej, jako wynikającej z umowy nr (...), nabył ją wcześniej od pożyczkodawcy. Powyższego, wobec braku dokumentu źródłowego, nie sposób także wywieść z treści załącznika do umowy cesji z dnia 5 października 2018 roku. Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt pismo z dnia 22 stycznia 2019 roku informujące dłużnika o cesji wierzytelności, które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem. W konsekwencji Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 934 zł, na którą złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 2 x 17 zł.